

Sygn. akt VIII Ka 1075/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący-Sędzia SO Krzysztof Kamiński – spr.

Sędziowie: SO Dorota Niewińska

Del. SR Beata Maria Wołosik

Protokolant: Agnieszka Malewska

w obecności prokuratora Małgorzaty Zińczuk, po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2013 r. sprawy J. S. oskarżonego o czyn z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt na skutek apelacji obrońcy oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku z dnia 5 listopada 2012 r. (sygn. akt III K 871/12):

I. Zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że uznaje oskarżonego za winnego tego, że w dniu 14 kwietnia 2012 r., około godziny 6:30, w miejscowości K. gm. S., znęcał się na psem rasy mieszanej należącym do W. D. w ten sposób, że umyślnie zranił zwierzę, strzelając do niego z broni pneumatycznej, czym spowodował ranę przedpiersia, tj. popełnienia czynu z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt i za to na mocy tego przepisu skazuje go, a na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt wymierza mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując że jedna stawka dzienna jest równoważna kwocie 10-zł. (dziesięciu złotych).

II. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

III. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50-zł. (pięćdziesięciu złotych) tytułem opłaty za drugą instancją i obciąża go pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze w kwocie 70-zł. (siedemdziesięciu złotych).

UZASADNIENIE

J. S. został oskarżony o to, że w dniu 14 kwietnia 2012 roku około godz. 06.30 w miejscowości K. g. S. rejonu (...) znęcał się nad psem rasy mieszanej w ten sposób, że umyślnie zranił zwierzę strzelając do niego z broni pneumatycznej, czym spowodował u psa ranę przedpiersia należącego do W. D., tj. o czyn z art. 35 ust. 1a w zw. z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 05 listopada 2012 r w sprawie o sygn. akt III K 871/12 oskarżonego J. S. uznał za winnego tego, że w dniu 14 kwietnia 2012 roku około godz. 06.30 w miejscowości K., gm S., rejonu (...), usiłował zabić z naruszeniem art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt psa rasy mieszanej należącego do W. D. w ten sposób, że strzelił do niego z broni pneumatycznej, czym spowodował u psa ranę przedpiersia tj. czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt i za to na mocy art. 13§1 k.k. w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt skazał go, zaś na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 35 ust 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o ochronie zwierząt wymierzył mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) złotych.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego W. D. kwotę 185 (stu osiemdziesięciu pięciu) złotych tytułem naprawienia szkody w całości.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 14 kwietnia 2012r. do dnia 15 kwietnia 2012 r.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 80 (osiemdziesięciu) złotych tytułem opłaty i obciążył go wydatkami w wysokości 146,80 (stu czterdziestu sześciu złotych osiemdziesięciu groszy) złotych.

Powyższy wyrok, na podstawie art. 444 k.p.k. oraz art. 425§1 k.p.k. zaskarżyła w całości obrońca oskarżonego i na podstawie art. 427§1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego i procesowego:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 13§1 kk w zw. z art. 35 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 21.08.2012 r. przez przyjęcie, że oskarżony w dniu 14.04.2012 r usiłował zabić psa, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego a w szczególności opinii biegłego z zakresu broni myśliwskiej J. Ż. nie wynika, aby z broni pneumatycznej możliwe było zabicie psa pokrzywdzonego, biegły w opinii mówi jedynie o rażeniu, czyli o zranieniu a nie zabiciu, lekarz wet. św. W. P. na rozprawie dnia 06.09.2012 r zeznał mając na względzie obrażenia jakich doznał pies, że nie jest w stanie powiedzieć czy ktoś chciał zabić psa. Faktycznie pies ma się dobrze,

2. naruszenie przepisów prawa procesowego, mających wpływ na treść orzeczenia – art. 2§2,4,5,§1 i 2, 7 k.p.k. a polegające na błędnych i sprzecznych z materiałem dowodowym ustaleniach faktycznych, wybiórczą i dowolną z naruszeniem zasady prawidłowego rozumowania oceną materiału dowodowego, nie rozważenie wszelkich okoliczności sprawy.

Wskazując na powyższe, na podstawie art. 427§1 k.p.k. wniosła aby Sąd II instancji, korzystając z art. 437§1 i 2 k.p.k. zmienił zaskarżony wyrok i orzekł odmiennie co do istoty sprawy i uniewinnił oskarżonego J. S. od zarzucanego czynu, ewentualnie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał Sądowi I – szej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest zasadna w takim zakresie, w jakim doprowadziła do zmiany opisu oraz kwalifikacji prawnej czynu, a w konsekwencji tego do wymierzenia mu łagodniejszej kary.

Przede wszystkim bezzasadne są zarzuty obrazy przepisów postępowania (pkt 2 apelacji). Są one wynikiem odmiennej oceny dowodów i jako takie nie zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie bowiem z utrwalonym orzecznictwem sądowym (vide m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do skutecznego zakwestionowania sądowej oceny dowodów. Zwłaszcza wówczas, gdy sąd orzekający (jak w przedmiotowej sprawie):

- po pierwsze, w pisemnych motywach wyroku szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko, odnosząc się do wszystkich zagadnień podnoszonych w apelacji, wskazując przy tym fakty, jakie uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych;

- po drugie, sądowa ocena dowodów – w odróżnieniu od prezentowanej przez apelującą – nie wykazuje błędów natury logicznej oraz nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy.

Wskazane wyżej okoliczności – zgodnie ze poglądem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2003 r., sygn. akt III KK 108/02, Lex nr 81194 – zwalniają Sąd Okręgowy od obowiązku odnoszenia się w szerszym zakresie do omawianych zarzutów apelacyjnych, gdyż sprowadzałyby się to do pozytywnego komentowania argumentacji zawartej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Odnosząc się do kwestii zasadniczych z punktu widzenia zarzutów apelacyjnych stwierdzić należy, że:

Po pierwsze, rozbieżności w zeznaniach W. D., które wskazuje apelująca, notabene dostrzeżone i zanalizowane przez Sąd I instancji, dotyczą okoliczności drugorzędnych, nieistotnych z punktu widzenia oceny winy oskarżonego (np. czy oskarżony oddał jeden, czy dwa strzały; czy pies wybiegł z posesji oskarżonego, czy też od strony posesji oskarżonego). Istotne jest to, że W. D. w toku całego postępowania stanowczo i konsekwentnie wskazywał na oskarżonego, jako na sprawcę postrzelenia psa.

Na marginesie, trudno dopatrzeć się rozbieżności w zeznaniach pokrzywdzonego, podającego, że żona poszła do sołtysa po to, aby poinformować go o zdarzeniu, a następnie, że poszła do sołtysa, aby był on świadkiem w sprawie.

Po drugie, ustaleń Sądu Instancji nie są w stanie podważyć, ani fakt nie odnalezienia broni na posesji oskarżonego, zważywszy, że miał wystarczająco dużo czasu, aby ją ukryć, ani też nie stwierdzenie śladów krwi przemieszczającego się w kierunku posesji W. D. rannego psa zważywszy że ślady takie ujawniono podczas oględzin (k. 14 – 15) na betonowej nawierzchni posesji oskarżonego (od strony ulicy).

Po trzecie, jak wynika z materiału aktowego, a w szczególności dokumentacji fotograficznej, W. D. miał możliwość obserwowania sąsiednich posesji przez okno kuchenne swego domu.

Po czwarte, oskarżony, oddając strzał w kierunku psa, miał wyraźny motyw, albowiem – jak sam przyznał – należące do pokrzywdzonego psy dzień wcześniej pogryzły jednego z jego psów.

Końcowo stwierdzić należy, że linia obrony J. S. pozbawiona jest logiki. Nieprawdopodobnym jest bowiem – jak słusznie zauważył Sąd I instancji – by w godzinach rannych, kiedy na wsi wykonuje się prace gospodarskie, po posesji oskarżonego chodziła obca osoba z bronią pneumatyczną i strzelała do psów.

Należy natomiast zgodzić się z apelującą, że zgromadzone w sprawie dowody oceniane przez pryzmat logiki i doświadczenia życiowego, a w dalszej kolejności przez pryzmat art. 5§2 k.p.k., nie dają wystarczających podstaw do przyjęcia, że oskarżony działał w zamiarze (nawet ewentualnym) zabicia psa. Nie uzasadnia tego ani rodzaj broni, z której strzelał (broń pneumatyczna), ani odległość, z której oddał strzał, uniemożliwiająca de facto oddanie skutecznego strzału. Jak wynika z opinii biegłego sądowego z zakresu broni myśliwskiej celność broni pneumatycznej ograniczona jest do około 20-25 metrów. Skuteczność w/w broni, w sensie możliwości pozbawienia kogoś życia, z racji jej specyfiki, a zwłaszcza charakteru pocisku, jest niewielka (o czym wie każdy użytkownik tego rodzaju broni) i znacznie maleje ze wzrostem odległości. Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że odległość, z której strzelał J. S. była znacznie większa, niż 20 – 25 metrów. Mając nadto na uwadze wiek oskarżonego (61 lat) i stan jego zdrowia (emeryt), wątpliwym jest, że jego zamiarem było zabicie psa.

Argumentem przemawiającym za tym, że oskarżony strzelał z intencją zabicia psa nie jest też – jak przyjął Sąd I instancji – umiejscowienie naboju w przedpiersiu psa.

O ile zgromadzone w sprawie dowody nie dają wystarczających podstaw do uznania oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt, o tyle dają podstawy do przypisania mu czynu z art. 35 ust. 1a w/w ustawy, tj. znęcania się na psem. Zważywszy, że pojęcie to obejmuje m.in. zadawanie bólu lub cierpień, a w szczególności zranienie zwierzęcia (vide art. 6 ust. 2 pkt 1 w/w ustawy), a zachowanie oskarżonego miało cechy nie tylko umyślności, ale i pełnej premedytacji.

W związku z powyższym należało zmienić opis przypisanego oskarżonemu czynu, jego kwalifikację prawną, podstawę skazania oraz podstawę prawną wymiaru kary, zważywszy że art. 35 ust. 1a nie posiada sankcji i w tym zakresie odwołuje się do sankcji art. 35 ust. 1.

Wymierzając oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 500-zł. Sąd Okręgowy miał na uwadze stopień winy oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu (m.in. jego skutek), właściwości i warunki osobiste oskarżonego (nie karany sądownie), w tym jego sytuację materialną (emeryt, dorabiający jako stolarz). Kara ta winna spełnić cele, o których mowa w art. 53§1 k.k., a zwłaszcza w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie stwierdzając innych uchybień, które mogłyby skutkować zmianą bądź uchyleniem zaskarżonego wyroku, w pozostałym zakresie należało utrzymać go w mocy.

O opłacie orzeczono na mocy art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223), zaś o pozostałych kosztach procesu za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 636§1 k.p.k. Na pozostałe koszty procesu złożyły się:

- koszt uzyskania informacji o osobie z Krajowego Rejestru Karnego w kwocie 50 zł. (art. 618§1 pkt 10 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 sierpnia 2003 r. w sprawie określenia wysokości opłaty za wydanie informacji z Krajowego Rejestru Karnego Dz. U. 2003 r., Nr 151, poz. 1468),

- koszt doręczeń wezwań i innych pism – ryczałt – w kwocie 20 zł. (art. 618 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z § 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym Dz. U. 2003 r., nr 108, poz. 1026 z późn. zm.).